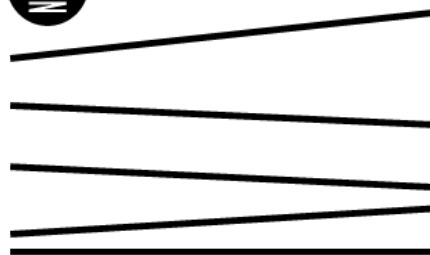

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Paludan-Müller, Frederik.; af Fr. Paludan-Müller.

Titel | Title:

Zuleimas Flugt : en Fortælling

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Kjøbenhavn : forlagt af ... C. A. Reitzel, 1835

Fysiske størrelse | Physical extent:

102 s.

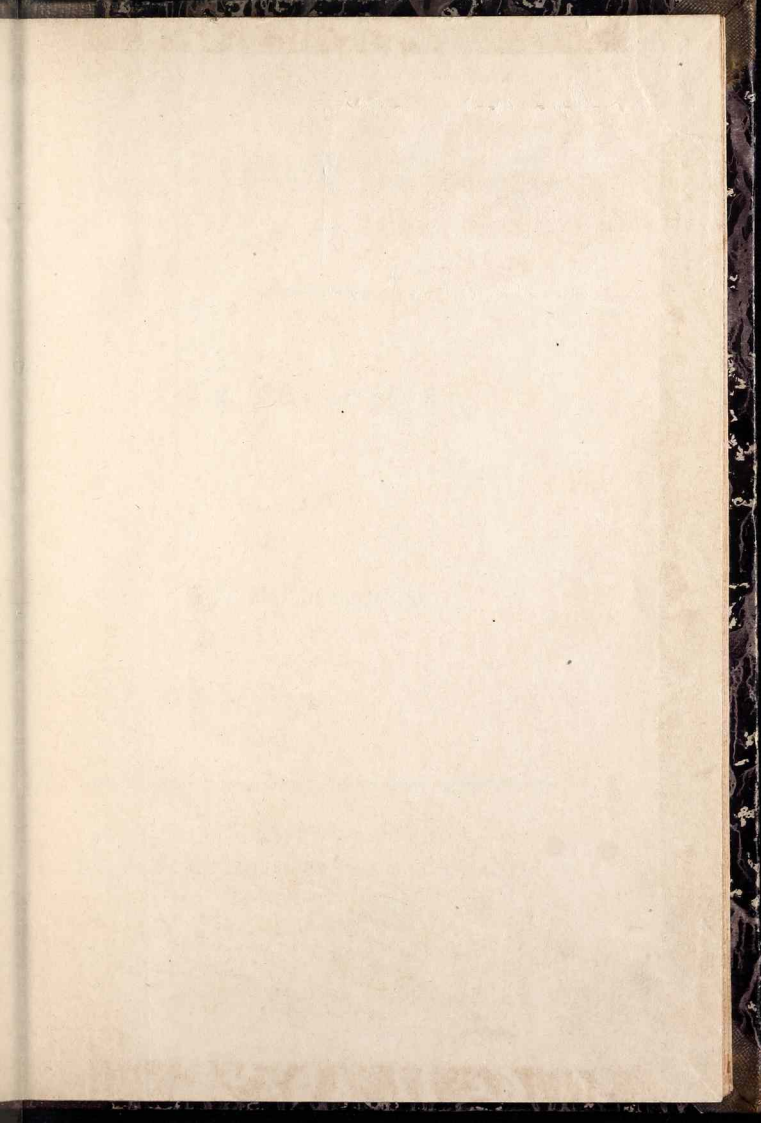
DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

3

Buleimas Flugt.

En Fortælling

af

Fr. Paludan-Müller.

Kjøbenhavn.

Forlagt af Universitets-Boghandler C. A. Reigel.

Trykt hos Bianco Luno & Schneider.

1835.

Forste Sang.

Let hæves Mattens lange Slør,
Dg Mørket svinder hen og deer,
Dg Himmelbuens dunkle Dragt
Har tabt sin stjernerige Pragt;
Nu vaagner stille, fyldt med Duft,
Den første friske Morgenluft,
Som streifer over Himlens Kind
Bavinget af den lette Vind,
Der jager hver en Skygge hjem,
Mens Ostens Rose bryder frem.
D see de røde Blades Krands!
D skue de unge Straalers Glands!
Der stige frem af Mørkets Skjod
Som Livet af den kolde Død;

Der formes nu en Stjerne lig,
 Som glimrende udfolder sig
 I Morgenrødens stolte Lyst
 Paa Skyens drømmefulde Bryst.
 See hvor den svulmer denne Sky!
 See hvor dens lette Taager flye
 Fra Østen imod Vestens Kant
 Med Dagens klare Diamant!
 Ha see den selv, fortæret ved
 De lyse Straalers Herlighed,
 I Dugg lig Perler styrte ned!

Klart bryde Solens Straaler frem,
 Og Diet skuer klart ved dem
 Saalangt som Blikket række kan
 Den vide Ørkens gule Sand.
 Mod Øst og Vest, mod Syd og Nord
 Sig strækker kun den nøgne Jord,
 Og ingen Busk og intet Træ,
 Som giver Vandringsmanden Læ,

Og ei af Væxt og Liv et Spor
 I dette dybe Sandhav boer.
 Ei ruller her den blanke Flod,
 Ei skuer her du Dyrets Fod,
 Ei fløiter her den muntre Fugl,
 Ei søger Slangen selv et Skjul
 I denne Drkens Gensomhed;
 Men gennem Lusten lodret ned
 Lig Pilen falder Solens Glød,
 Mens selv den brændende og rød
 Behersker Himlens skynfri Bue,
 Hvorfra den heder med sin Lue
 Det hvide Støv, det gule Sand,
 Det fjerne og det nære Skue,
 Saalangt som Diet række kan.
 Og Alt er still: — Ingen Lyd
 Af Jordens Smærter eller Fryd,
 Fra Jord og Himmel ingen Klang
 Af Livets underfulde Sang:
 Ei Stemme fra bejælet Bryst,

Ei Toner af Naturens Røst,
 Ei Vindens stærke Vingeslag
 Til Luftens friske Vandedrag.
 Alt visnet er i Jordens Skjød,
 Alt bærer Billedet af Død,
 Kun Liv har ene Solens Glød

Dog vend dig! — Skue! Hvad hæver sig
 Mod Syden paa den fjerne Bei,
 Hvor nu lig mørke Uveirsskyer
 Det tætte Støv i Luften fly'er?
 Hvad rører sig med Stormens Jil?
 Hvad svæver fremad som en Piiil,
 Der gjennem Luften farer hen,
 Dg sees og taber sig igjen? —
 I Horizontens fjerne Rand
 End Synet knap man skjelne kan;
 Dog hvert Minut det voxer meer,
 Dg gjennem Støvet Diet seer,
 Rig Stjerner gjennem Skyer i Blæst,

Nu tvende Skikkelser tilhest:
 Den Ene straalende af Pragt
 I unge Tyrkers rige Dragt,
 Mens fra en Turban let og grønt
 I Binden Sløret slagred skjønt.
 Kalpakken høit den Anden bar,
 I Bæltet funkled en Rhangsjar,
 Og ned fra Siden krum og lang
 En Damascenerklinge hang.
 Saa paa de stolte Hestes Rng,
 Der hæved sig ved mindste Tryk,
 Igjennem Lusten fløi de frem,
 Og knap kan Blikket sø'ge dem,
 Der, hylled ind i Støvets Sky,
 Hønover Drknens Slette fly'e,
 Der, høied fremad, uden Død
 Paa vingeløse Fugle foer,
 Hvis lette Fodder rørte neppe
 Ved Jordens sandbeklædte Teppe.

Hvo er det nu forsvundne Par?
 Zuleima og Alonso var
 Det skønne Syn, som nylig gif
 I lustig Glands forbi dit Blik.
 Hvad førte dem ad denne Vei?
 Frygt, Skræk og Fare, Brøde? Nei!
 Den lyse Genius det var,
 Som over Sletten hen dem bar;
 Som, dengang Bestens Glands var slukt,
 Til Kjærlighedens lette Flugt
 Dem vinkte fra den dunkle Plads
 Ved Beyen Ibrahims Palads.

Thi længst af Ibrahims Corsar
 Alonso, fangen, Lænken bar
 Som Træl og Slave om sin Fod,
 Skjøndt aldrig lænket blev hans Mod.
 Og nys til Havens Bogter sat,
 Han vandred eensom Dag og Nat
 Hvor Pinien og Cypressen groer

Blandt Sydens friske Blomstersler.
 Her lyttede han mangan Gang
 Til Klangen af Zuleimas Sang,
 Naar ned fra Gittervinduet sødt
 Den rene Stemme floited blødt,
 Naar Sjælens Blomst med Toners Duft
 Opfyldte Nattens stille Luft.
 Her saae han hende vandre tidt,
 Mens Sløret svævende og hvidt
 Bedækked Diets lyse Blik;
 Mens selv en Fange taus hun gif,
 Lig Lys der Natten maa opklare,
 Blandt sorte Slavers mørke Skare.

Og hvo var hun? En glædesfuld Stjerne,
 Der sendt fra Morgenlandets Fjerne
 Nu sunkled over Africa.
 Thi Asiens Dale kom hun fra,
 Men nu en kjøbt Slavinde sad,
 Af, kun ved Mindets Straaler glad,

Hun her i Beyens fjerne Slot,
 Og tænkte, talte, drømte blot
 Om Hjemmet ved den lyse Strand,
 Om Asiens havbeskylte Land. —
 Dog end af Elskov uberørt
 Hun leved, thi mod Fjenden ført
 Til Kampens Larm, til blodig Strid,
 Var Ibrahim just denne Tid;
 Og saa i Liliens Glands og Skin
 Tiin, reen og hvid hun vandred end.

— See Nat det var, og Maanens Glands
 Hen over Lundens Bladefrands
 En sølvhvid Laage stille dreg;
 Og Rattergalens Stemme slog,
 Og Jordens virakfulde Duft
 Opfyldte stille Mattens Lust,
 Halv skjult af Vindrurankens Blad
 Zuleima bagved Gitt'ret sad,
 Og veemodsfuldt bag dette Skjul

Sin Sorg hun lig den fangne Fugl
 Lød let i Toner svæve hen —
 Da hørte hun sit Navn. Igjen
 Dp fra en Stemme mild og blød
 Det Ord Zuleima kjærligt lød.
 Zuleima taler: Hvo er du,
 Hvis milde Stemme toner nu?
 Som vækker ved mit eget Navn
 Min Sjæls Erindring, Hjemmets Savn?
 Og Stemmen svarer: Fangne Fugl,
 Kpt til en Broder fra dit Skjul!
 Den Sorg, som du i Hjertet har,
 Den samme Sorg han længe bar:
 Han skilles og fra Hjemmets Strand,
 Han sukker for sit Fædreland,
 Hans Haab er og i Graven lagt,
 Han bærer og en Slaves Dragt,
 Og Diets perleklare Dugg
 Med Smertens Bidner, Hjertets Suk,

Som nys i Lusten du har sendt,
 Alt har hans Hjerte længe kjendt!

Zuleima hvisker: Arme Ven!
 Træd for mit Blik i Lysen hen,
 Og lad mit Dre sødt igjen,
 Som længe, æ, drak Sorgens Røst,
 Fornemme Tønen af din Trøst!

Da traadte frem i Maanens Skin,
 Alonso — blegnet var hans Kind,
 Dog funklende hans Dies Blod
 Igjennem dunkle Straaler brød.
 Langt, sort og loffet var hans Haar,
 Som fæ sin Pande bort han flaaer,
 Mens mod det lukte Gitter hen
 Han bøiet taler: Arme Ven!
 Saa led, o Fagre, jo dit Dre;
 Og dog en Lykke mere stor
 End hver en Smerte, som jeg led,

End Frihed selv, jeg Arme veed —
 Zuleima, af, din Kjærlighed!
 Du fangne Fugl bag Gitt'rets Gærn!
 Du Morgensolens unge Barn,
 Som henrykt jeg beskuer nu!
 Klaroiede Gazelle, du!
 Du ranke Ceder! — Rosenduft
 Fra Østerlandets rene Luft!
 O Drøm, som jeg har længe drømt!
 O Haab, som jeg har baaret ømt
 I disse Lænker — stolte Lyst,
 Som jeg har vugget i mit Bryst!
 Alt — Fryd og Længsel, Trøst og Savn,
 Alt, o Zuleima, har dit Navn!
 Thi længst forfulgte dig mit Blik
 Naar gjennem Haven hen du gik,
 Naar hist til Badehuset ned
 Lig Sol til Havet let du skred.
 Og Sporet, som din fine Fod
 I Havens Gang tilbage lod

Som Ledestjerne for min Aand,
 Det freded daglig denne Haand.
 Og naar i Nattens stille Stund
 Din Stemme klang i denne Lund
 Lig Lundens fangne Nattergal,
 Da vuggede jeg Lyst og Dval
 Ved denne Stemme, — hver en Drøm
 Fik Liv paa disse Tøners Strøm,
 Der flød med samme lette Klang
 Som Hjemmets — ah, som Spaniens Sang.
 Saa levede jeg kun i dig,
 Skjøndt sørgende saa lykkelig,
 Saa fri skjøndt fangen end jeg var;
 Og Alt for dine Fodder bar
 Mit længselfulde Hjerte hen —
 Du Rige! o, giv Alt igjen!

Saa taler han med smeltet Aand,
 Og frem af Gitt'et nu en Haand
 Sig trænger blendende og hvid —

En Stemme toner samme Tid:

Tag denne Haand til stille Pant,

At Gjenklang her din Tale fandt,

At ogsaa jeg drak Haab og Trøst

I denne Time af din Røst.

Men taus Alonso Haanden ta'er,

Et Tryk — et Kys er alt hans Svar;

Et Suk, skjøndt uden Ord dets Sprog,

Zuleimas Hjerte fatter dog.

Saa skiltes de — endnu et Blik

Mens Foden flygter ømt han fik.

Endnu et Suk Zuleima hører,

Før Lustens Vinge bort det fører. —

Fra denne Time, som forbandt

Zuleima med Alonso, fandt

Hver Midnats drømmefulde Stund

Dem samlet i den dunkle Lund;

Thi gennem Gittervinduet ud

Alonso bar sin lette Brud.

Naar saa med Eløret om sin Varm
 Hun hvilede paa hans stærke Arm,
 Og boiede sin Rosenkind
 Imod hans dunkle Loffer ind,
 Og slog sin liliehvide Haand
 Omkring hans Nakke som et Baand —
 Hun ligned Livets unge Gløden,
 Der bæres stille bort af Døden.
 Men Liv og Død sig her forbandt,
 Og Kjærlighedens gyldne Pant,
 Det omme Kys, det varme Suk,
 Det milde Døs Taaredugg,
 Det bedste Død, som Læben har,
 Med Haandens lette Tryk som Svar —
 Alt fængslede sødt i Haabets Navn
 Med Sjælens Lænker, Lyst og Savn,
 De Tvende her i Nattens Stund;
 Alt blev et Sprog, som tales kun,
 Som fattes kun, som kun erkjendes

Af Lo, naar hvad der blander blendes,
Naar Hjertets Flamme dobbelt tændes. —

Men Tidens Vinge flyver frem,
Fra Krigen Bøien ventes hjem,
Dg Frygt og Angest, Sorgens Frugt,
Nu vække begges Mod til Flugt.
Dg Slaven Azor, begge huld,
(Hans Trofskab vandt Zuleimas Guld)
Alt Baaben, Heste, Tyrkers Dragt
Til Haven ned har nu dem bragt.
Der i den tause Midnatsstund,
Mens Stjernen svagt belyste kun
Med svævende og uvis Glands
De sørgende Cypressers Krands,
Zuleima Don Alonso finder,
Dg paa Araberen forsvinder
Med ham hun i den dunkle Nat,
Dg førend Mørkets Skyggehat
Af Rattens Hoved stille sank,

Før Morgensstjernen straalte blank
 Igjennem Skyen, kold og mørk,
 De naaede Sandets vide Drk.

*

*

*

Der saaes de nys at flyve hen;
 Nu ride langsomt de igjen,
 Og Hesten, som i Sandet gaaer,
 Ei meer i Luften Støvet flaaer,
 Men tvungen mildt af Toilens Rem.
 Den skrider let og sagte frem.
 Zuleima drager Anden fort,
 Og fra sit sagte Ansigt bort
 Hun Sløret nu med Haanden flaaer,
 Thi Lyden hendes Dre naaer
 Af Don Alonsos omme Ord:
 Zuleima, Gode! o hvor stor
 Er Sorgen nu for dig, som træt
 Den stærke Ganger gynger let.
 I Branden af den hede Vind
 Alt blegnet er din Rosenkind,

Alt hænger Haanden svag og mat
 Af al sin Styrke reent forladt,
 Alt skjælver nu din fine Fod,
 Som før i Boilen kraftig stod,
 Mens hen at svinde meer og meer
 Din Kraft, dit Mod og Haab jeg seer.
 Og jeg har ingen Hjælp, og jeg
 Kan ei dig lette Flugtens Bei,
 Kan ikke vugge denne Barm
 Til stille Hvile med min Arm,
 Kan ei dig styrke og bevare,
 For denne Pjæl dig ei forsvare! —

Ved disse Ord en Purpurskyn
 Fandt paa Zuleimas Kinder Lyn;
 Et Lyn fra hendes Die gaaer,
 I Sædlen halvt hun hævet staaer,
 Og strækker med bevæget Aand
 Mod Himlens Hvælving høit sin Aand:
 Ved Allah! nei Alonso, nei!

Saa svag er dog Zuleima ei.
 Ei bristet er mit Hjertes Mod,
 Ei svunden Kraften af mit Blod,
 Ei flygtet Haabet fra min Sjæl,
 Thi før jeg flygter fra mig selv!
 Ja, hver en Fare vilde jeg
 Mig modte her paa Farens Bei,
 Og truende mig Spidsen bød
 I Skikkelse af Kamp og Død:
 Da skulde du, Alonso, kjende,
 At før kan Solens Gang sig vende,
 Før Himlens Stjerner falde ned,
 Før ei et Skjold i Kjærlighed,
 Før ikke Modets stærke Sværd
 I denne Tanke stolt jeg bær:
 Zuleima er Alonso værd!

Ved disse Ord hun atter sank
 I Sadlen ned, mens reen og blank
 En Taare stolt i Diet laae —

Tilbage Don Alonso saae:
 Da mødet som et Slag af Lyn
 Fra Drknens Hjerne ham et Syn.
 Thi gjennem Sandets Slette hen
 Lig Stormen flyve fire Mænd,
 Dg nær ved Hesten, som dem bar,
 Enhver af dem en anden har,
 Der uden Byrde lig en Piiil
 Floi modig frem med dobbelt Jil.
 Paa den Enhver sig nu at svinge,
 Dg derpaa, som med styrket Vinge,
 At flyve frem Alonso seer,
 Skjøndt i Secundet Alting skeer.
 Da hurtig som et Lyn han om
 Sig til Zuleima vender: Kom!
 Kom, iil til Flugt Zuleima nu,
 Hvis ei er Dødens Bytte du!
 See hist i Horizontens Rand
 Vi Drknens Grændse øine kan,
 Hvor Klipperne i Skyen staae;

Til dette Tristed Flugten gaar,
 For Beyens Slaver dig kan naae!

Saa talt, han hendes Toiler tog
 Og Sporen i sin Ganger jog,
 Og begge, Fugle lig, igjen
 Igjennem Lusten fare hen.
 Igjen dem Støvet hyller ind,
 Og døddbleg var Zuleimas Kind
 Mens lig en Stjerne Diets Glands
 Saae frem af spredte Lokkers Krands.
 Alonso som et Stykkes Baand
 I Flugten med sin venstre Haand
 Omfatter kraftig hendes Arm,
 Mens korte Suk fra hendes Barm,
 Naar dybt den sank, i Lusten steg.
 Saa flyve de — og Gletten veg,
 Og paa den tankelette Fart
 Den aabne Drken svinder snart,
 Og snart er nær det høie Land,

Hvor Klippen Forsvar byde kan —
 Dog bag dem, see! hvad nærmer sig,
 See hvor det blinker Lynet lig!
 Hør hvor det suser med en Klang
 Som gjennem Lusten Stormen sang,
 Som Binden fløvedes af Sværd.
 Ha, Rytterflokken er dem nær!
 Thi af Alonsos matte Hest
 Nu taber Styrkens sidste Rest.
 Da lig en Storm han vender den.
 Han slap Zuleimas Arm igjen,
 Og med sin høire Arm han drog
 Sin Klinge, og til Jorden slog
 Den første Tyrk, hvis stærke Haand
 Just Sablen drog af Skedens Baand,
 Mens alt de Andre ilte da
 Frem under Skrig: Allah! Allah! —
 Dog Allis Klinge lyner alt
 Til Høire, og til Venstre faldt
 Ind paa Alonso Selims Sværd,

Mens Osman spænder sit Gevær,
 Da var forbi det sidste Haab! —
 Dog hør! et Knald og nu et Raab,
 Og dybt til Jorden Osman sank,
 Mens i Zuleimas Haand en blank,
 En rygende Pistol man saae.
 Op til Alfonsos Bryst hun laae,
 Mens han til Forsvar Kaarden svang,
 Og af hans Sadel anden Gang
 En ny Pistol hun trækker alt —
 Da gjennem hendes Turban faldt
 Med Bindens Hvinen Alis Klinge,
 Hun synker —

Men paa Flugtens Vinge

De tvende Tyrker ile bort,
 Hvis Lyst til Kampen vared kort,
 Da i det dybe Sandhav de
 Som Dødens Rov de Andre see.
 Dog ei de hjemad Flugten tog,
 Men med det høie Land de drog,

Hvor Klippen snart, som raged frem
Med takket Hoved, skjulte dem.

*

*

*

Til Klippen, til det dunkle Læ,
Hvor høit og rankt et Palmetræ
Sin Skygge bredte, mens en Rilde
Med klare Bøer risled stille,
Alonso nu Zuleima bar.
Den gule Turban af han ta'er,
Dg skiller ad det dunkle Haar,
Der løsned lig en Bølge flaaer
Sig om den runde Skulder ned.
Ivers over Panden let men bred
En blodig Skramme nu han seer,
Af hvilken Blodet meer og meer
I store Draaber trænger frem.
Alonso let afstører dem,
Dg dækker let med Palmens Blad
Hvad Alis Klinge skilte ad.

Saa omkring Saaret, han forbandt,
 Den løste Turban tæt han vandt,
 Og mens en Afmagt dyb og lang
 Zuleimas stærke Sjæl betvang,
 Det fagre Hoved let han flytter
 Og op til Palmen sagte støtter. —
 Der hvilede hun ved Træets Rod
 Mens Kilden kysked hendes Fod,
 Mens stille Bovers lette Sang
 Med rislende melodiske Klang
 Fra Sandet til den friske Bred
 De trætte Heste lokked ned.

Mens Alt nu hviler, vandrer stille
 Alfonso langs den kjøle Kilde,
 Og vogter med sit dragne Sværd
 Zuleima. Snart han træder nær,
 Og kjøler med et Palmeblad
 Den hede Luft, og stiller ad
 Insecternes det tætte Net,

Som gjennem Luften gynger let.
 Snart frem mod Klipperne han gaaer,
 Og speidende sit Die flaaer
 Han rundt omkring — igjen hans Blik
 Nu atter ømt Zuleima fik.
 Al, smykt med Dødens hvide Krands
 Hun stille slumrer — Diets Glænds
 Er slukket, og det løste Haar,
 Lig Nat, der over Lilien gaaer,
 Lig Sorg, der dækker Glædens Sind,
 Bedækker let den bløde Kind.
 Den rige Kaftan skjuler halvt
 Den unge slumrende Gestalt,
 Som nu af Kræfter reent forladt
 Tilbage bøiet hviler mat;
 Den høire Haand, i Faldets Hast
 Mod Hjertet knuget, knyttes fast;
 Den venstre — o hvor fin og liden!
 Er sunken kraftløs ned til Siden.

Saa Plumred hun ved Palmens Fod,
 Men op til Klippen lænet stod
 Alonso taus med sorgfuld Hu,
 Som Dødens Billed fylder nu.
 Thi Alt er stille — Palmens Duft
 Sig gynger i den stille Luft,
 Der uden mindste Pust igjen
 Paa Kronens Blade svæver hen;
 Og bagved Fjeldets Klippemuur
 Laae taus den blomstrende Natur,
 Hvor Kildens Bølge væder kun
 Med sagte Rislen Dalens Grund.
 Og intet Liv sig rører meer
 Hvorhen Alonsos Døie seer:
 Zuleima hist, lig Dødens Brud;
 Ved Kildens Rand, der breder ud
 Sit Bækkens, som den neppe rummer,
 De trætte Heste dybt i Slummer

Og hoit han sukker — Smertens Død,
 Hvis Spire dybt i Hjertet groer,
 Fra Læben let nu svæve frem.
 D mørke Dromme iler hjem!
 Saa taler han — og før mig ei,
 D Sorg, til Undergangens Bei,
 Mens nu for Diet til min Dval
 Sig aabner Dødens stille Dal.
 Thi er ei Døden rundt om mig,
 Hvor Livet meer ei rører sig,
 Hvor ei dets Ande mere gaaer,
 Hvor selv lig Støtten nu jeg staaer
 Ved Graven, der har Alting endt,
 Af, som et sorgfuldt Monument!
 Thi bag mit Hjerte Skriften boer,
 Den sørgelige — hine Død,
 Der tolke Tabet af min Lyst,
 Min første Glæde, sidste Trost!
 — Du Tankens Billeb, mørkt som Død,
 Fortærende som Solens Blod,

Dg bittert, af, lig Smertens Pii!,

Tilbage fra mit Hjerte iil!

Vaagn atter Livets friske Aand!

Vælt atter med din stærke Haand

Fra Graven bort den tunge Steen!

Af dine Straaler send mig een,

(Dit fulde Lys ei Hjertet taaler)

Af ikkun een af dine Straaler!

Dg Under — see! lig Gravens Nat,

Der sig for Livet aabner brat,

Zuleimas Blik sig aabner. Skræk

Sig malte først i hendes Træk,

Mens Sjælen, der saa dybt har blundt,

I Blikkets Straale søver rundt.

Saa seer hun uvis om i Tvivl,

Dg nu forvandles til et Smil

Den fine Læbe — Kindens Dragt

Nu straalet sødt i Rosens Pragt,

Mens funklende det klare Blik

Nu henrykt til Alonso gik,
 Mens Haabet lig, der vinker Savn,
 Hun aabner ømt mod ham sin Savn.
 Nys ved den dunkle Klippe saae
 Hun ham lig Sorgens Billed staae;
 Men nu med Glædens Liv igjen
 Han stormer til Zuleima hen.
 D see hans Lykke! Intet Ord
 Forkynder hvad i Sjælen boer,
 Som Taaren nu, der frem sig tvang,
 Som Sukket nu, der sagte klang,
 Som dette Smil, der Læben smykker,
 Mens til sit Bryst han hende trykker.

D Lyst! D hver en Smertes Grav!
 Naar saa paa Haabets lette Vinger
 Sig Hjertet henrykt opad svinger
 Mens alle Lænker falde af.
 D Tankens drommerige Frugt!
 D Sorgens underfulde Lindring!

Naar Glæden vaagner som Erindring,
 Og stiger jublende paa Flugt.
 Kraft, som bevinger Sjælens Lyst!
 Magt, som med Heimod Hjertet fylder!
 Useete Cherub, som tilhyller
 Den mørke Sorg med Lys og Trost!
 O Kjærlighedens milde Røst!
 Som naar du tier høiest taler,
 Som naar du toner klangfuld maler
 Hver Længsels Billed i vort Bryst! —
 Hvor er din Hvile Hjertets Strøm?
 Kun i Bevægelsen du hviler,
 Naar gennem Følelsen du iler,
 Og taber dig i Haab og Drøm —
 Hvad drømmer Sjælen i sit Haab?
 Dens Drøm er Fuglen lig, der stiger,
 Er Lystet lig, naar Natten viger
 For Morgenens Herolders Raab;
 Thi Lyst og Lys er Elskovs Sjæl,
 Naar hev den gi'er sin hele Fylde,

Naar for en fremmed Gud at hylde
 Den offerer smilende sig selv.
 — En Lyra dybt i Hjertets Grund
 Er denne Følelse, hvis Streng
 Af Glædens Finger røres længe
 I Barnets gylbne Morgenstund.
 Dog Smerten er den sidste Bund
 I alle Aander — derfor høres,
 Naar Sjælens Jnderste berøres,
 Fra Lyrens Streng Sorgens Sang,
 Der snart i Sukket frem sig tvang,
 Der snart i Død paa Læben klang,
 Der, medens alle Glæder svækkes
 I Kamp mod Tiden — stille vækkes
 Paa Livets lange Vandringssang.
 Men i de unge Dages Morgen,
 Naar Glæden blandes let med Sorgen
 Og Hjertet ingen Grændser veed,
 Lig Rosen vaagner Kjærlighed.
 Den plukkes vil, hvis ei den visner,

Den varmes vil, hvis ei den isner
 Og synker ned i Døden ned;
 Dens Duft er Hjertets Phantasie,
 Som kun ved Taaren løses fri
 Af stille Dømmes dybe Fængsel;
 Dens Farve rødmer huldt som Længsel,
 Dens unge Blade ligne Savn,
 Der slynge sig om Haabets Bøger,
 Naar det mod Lyset sig bevæger,
 Og aabner Straalerne sin Favn;
 Dens Torn er Tvivl — dens stolte Pragt
 Er Hjertets unge Morgendragt!

Men dette Livets Trylleri,
 Som Himlens Glæde vugges i,
 Det hæver nu Zuleimas Barm,
 Der gynger svulmende og varm;
 Det fylder nu med al sin Lyft
 Alfonsos drømmerige Bryst.

Forbi er Dagens gyldne Glands.
 Alt Matten med sin Sjernekrands
 Fra Østens Hoie vælder frem
 Mens Lysets Straaler flyve hjem;
 Mens Vinden mere bindes ei,
 Men kjøler Luften paa sin Wei.
 Thi hift fra Horizontens Graa,
 Hvor Klipperne som Kæmper staae,
 Den iler paa bevinget Fod
 Nu Middelhavet let imod,
 For fra den hvide, steile Kyst
 At styrte ned til Bølgens Bryst,
 Og hæve svulmende dens Barm,
 Og kaste skummende med Larm
 De sølvblaae Perler mod den fjerne,
 Den stille, straalefulde Stjerne.

See paa sin Wei den moder hift
 (Fra Palmene hvor de hvilede sidst
 Til Flugten atter førte ud)

Alonso og hans unge Brud.
 Hun gynes atter let og tryk
 Paa Hestens sadeldækte Ryg,
 Og tabte ei sit kjække Mod
 Ved Tabet af det friske Blod;
 Men som et Lustsyn stolt og smukt
 Hun svæver atter paa sin Flugt.
 Han fulgte hende, mens hans Blik
 Bekymret tidt mod hende gik,
 Og tro hans Dje agter paa
 Hver svag Bevægelse han saar,
 Mens Skyggerne, som dækked Alt,
 Med Taagesløret stille faldt
 Omkring den svævende Gestalt.
 Nu hendes Toilers lette Haand
 Han ængstet fatter med sin Haand,
 Og Hesten, som just farer hen,
 Han tvinger let til Skridt igjen. —
 Saa, gjennem Matten dunkelgraa,
 Med slappe Toiler stille gaae

Nu begges Gangere, hvis Fod
 Dem Sporet sikkert finde lod,
 Hvis Blik igjennem Mørket trænger,
 Skjondt Mørkets Skygge vorer længer.

Alonso taler: Snart forbi,
 Zuleima, er din Fart, og fri
 Dg sikker snart du aande kan;
 Thi snart ved Middelhavets Rand
 Vi Tarex naae, den lille By,
 Som skal paa Flugten gi'e os Ly.
 Der finder jeg en tro Corsar,
 Hvis Skib til Dran med os ta'er,
 Naar jeg hans Hjertes hede Tørst
 Med alt vort Guld har stillet først.
 Dg snart fra Dran seiler da,
 Mens Vinden fjerner Africa,
 Paa Havet gyygende og smukt
 Zuleima til Aguilas Bugt.
 Snart fører jeg af Skibet ud

Med Glæde da min unge Brud,
 Og kaster hver en Sorg hun led
 Paa Havets Bund til Afsked ned,
 Og bringer til min Fædrejord
 Kun Hjertets Trost og mig svoer.
 Thi fri og let paa Spaniens Kyst
 Jeg træder snart med sorgfrit Bryst,
 Og glad jeg da med Stolthed tænker
 Paa hvad jeg vandt i mine Lænker.

Zuleima svarer: Ei jeg seer
 I Mattens Mulm dit Die meer,
 Og dog ved Klagen af din Røst
 Dit Diekast, mit Hjertes Lyst,
 Med sine Straaler nu mig naaer.
 Frem af mit Hjerte herligt gaaer
 Dit Billede, o Alonso, du,
 Hvem dunkelt kun jeg skuer nu.
 Du seer paa mig med hine Blik,
 Som fordum mig til Sjælen gik,

Da i den stille Midnatsstund
 Din Stemme fra den stille Lund
 Mit Dre hilste første Gang.
 Der var den samme sømme Klang
 I disse Ord, jeg hørte nys,
 Som da du med det første Kys
 Det første Smil min Mund afvang,
 Min Sjæl den første Glædesang,
 Det første stolte Haab min Smerte,
 Den første stille Trøst mit Hjerte!

Zuleima, Søde! — toner nu
 Alfonsos Læbe — føler du,
 (Dog at du gjør det, alt jeg veed)
 Som jeg, at Liv og Kjærlighed
 Er Eet, som Kjærlighed og Død;
 At om endog dig Døden bød
 Sit Bæger, og dit Hjerte brast,
 Saa holdt du dog mit Minde fast,

Saa slap i Livets sidste Grift
Mit Billed og mit Navn du sidst?

O vend dit Blik mod Stjernen hist,
Hun kjærligt svarer, for at mit
I Straalers Glæds kan møde dit.

O see et Billed af mit Sind
I denne faste Stjernes Skin,
Hvis Junklen er min Kjærlighed,
Run at den ei fra Himlen ned,
Men imod Himlen blinker op.

Thi over alle Bjergets Top,
Høit over alle Skyers Vei
I Tanken stille bærer jeg
Med alle Hjertets Suk dit Navn.

Det flutter ind mit Haab og Savn,
Det gennem dunkle Skyers Rift
Jeg læser i den gyldne Skrift;
Det klart i Natten hæver mig
Igjennem Straalerne til sig!

Ja dette Navn, som dette Bryst
 Har baaret gjennem Sorg og Lyst,
 Det var min Sjæls det sidste Dreb
 Dengang i Døken Klingen foer
 Henover mig lig Straalen blank;
 Og da til Jorden ned jeg sank,
 Lig Drømmen dunkelt, skjøndt erkjendt,
 Lig Lampens Straale nylig tændt,
 Jeg dette Navn i Hjertet bar,
 Endskjøndt min Aand bevidstløs var.
 Og dengang Lyset atter let
 Brød gjennem Dødens mørke Net,
 Og da mit Die atter saae,
 Som gjennem Taager, dig at staae
 Ved Fjeldets dunkle Klipperand —
 O, klart jeg det erindre kan!
 Da mødte mig med Livets Klang
 Dit Navn, og lig en Jubelfang,
 Der gjennem tusind Smerter brød,
 Det høit igjen i Sjælen lød!

Det var som Dag, der bryder frem
 Naar Mørkets Skygger flyve hjem;
 Det var som Lynets Blink i Nat,
 Da Hjertets Lænke bristed brat,
 Da, lig en nyfødt Morgenrøde,
 Dit Navn, hvis Klang i Glæden døde,
 Mig stormed jublende imøde!

O Tro, som jeg vil aldrig glemme!

(Saa lyder mild Alonsos Stemme)

O drømmefulde, rige Bryst,
 Som flutter inde al min Lyst!
 O, at jeg Hjertets bedste Pant
 Nu her til dig, Zuleima, fandt,
 Der kunde fængsle til din Bei
 En Lykke, som forsvinder ei;
 Der kunde tolke hine Ord,
 Som dybest i mit Indre boer,
 Med Alt det Høieste jeg veed:
 Haab, Liv og Død i Kjærlighed!

Zuleima svarer: Dette Pant
 Det er du selv, som her jeg vandt,
 Som nu jeg bærer i min Sæl,
 Ja det, Alonso, er du selv!
 Men jeg — dybt jeg det føler nu,
 Hvad jeg var bleven, hvis ei du
 Paa Sorgens Bei mig havde mødt;
 Hvis ei lig Arafel, der sødt
 Oploster let fra Dødens Fis
 Den Salige til Paradis,
 Din Kjærlige, din kjække Mand
 Her havde løst den Fængsels Baand;
 Hvis ei lig Allahs Engel du
 Mig havde ført til Frihed nu;
 Hvis ikke dig i Kampens Fld
 Jeg havde heldt mit Hoved til! —
 O Tak, som brænder i mit Bryst!
 Taknemlighedens søde Lyst,
 Der trænger lig en Straale varm
 Med sine Flammer i min Barm!

D hvor er Glæden? at en Krands,
 Bedugget af min Taares Glands,
 Jeg om dit Hoved vinde kan!
 Hvor vandrer Sorgen med sin Brand?
 At lig en aldrig svækket Vold
 Mit Bryst dig dække kan som Skjold!
 Hvor slumrer Faren — Kampen hvor?
 Hvor spændes Smertens Buesnor?
 Her er mit Hjerte! Med et Smil
 For dig jeg fanger Smertens Pii!
 Ja før mig hen til Dødens Hav,
 Og viis i Bølgen mig en Grav,
 Og led til Fjeldets steile Top,
 Til Fald og Undergang mig op —
 D hvad er Død? Død er mig let
 Af dig beklaget og begrædt!
 Hos dig dens Bitterhed er sød,
 Med dig, naar Afskedstimen lød,
 Mens til os begge Døden bød

I samme Skaal de sidste Draaber,

Den var det Sødste jeg haaber!

Bed disse Ord hun griber fast

Om Tøilen, og med Vindens Hast,

Følgt af Alonso, flyver hun

Hen i den dunkle Midnatsstund.

Det var som Sjælens indre Mod,

Som Vølvens Slag i Hjertets Blod

Kun hende Hvile finde lod

I Flugtens urofulde Til;

Og mens Alonso raaber: Hviiil!

O hviiil Zuleima! Kom ihu,

At nys i Afsmagt slumred du!

Hun jager frem med dobbelt Fart,

Og mens hun Tøilen strammer snart,

Snart giver Hesten den til Priis,

Hun vugges paa arabisk Viis

Med Brystet bøiet let forover,

Paa Flugtens bolgelette Bover.

Saa fløi de længe tause frem,
 Og hør! nu moder Lyden dem
 I dumpe Slag, som Gjenlyd gav,
 Hift fra det nære Middelhav.
 Det var en Brusen dump og huul,
 Det var som Himlens Tordenhjul,
 Der i det Fjerne ruller hen
 Mens Skyen toner høit igjen;
 Det var lig Suk fra Havets Bryst,
 Lig Dybets stolte Kæmperøst,
 Der i sin Vælde sig betvang,
 Saa baade stærk og svag den klang, —
 Og see! — O straaefulde Syn!
 Er det en Glands af fjerne Lyn?
 Er det et Ildblus hift i Vest
 Paa Horizontens dunkle Bryst,
 Hvor Straalen brændende og rød
 Nu stiger op af Havets Skjød? —
 Den hæver nu sig meer og meer,
 Og dækket halv af Skyer seer

Den frem af Dybets vaade Grav
 Ud paa det solvblaae Middelhav.
 Ha, Skjens Dække falder af!
 Dg i sin Glorie, i sin Pragt,
 Dg i sin straalerige Dragt
 Nu Maanen let paa Vandet gaaer
 Mens Nattens Laage fjernet staaer.
 See hvor den funkler mens den let
 Sig gynger paa det vaade Net,
 Dg mens fra Bølgens blanke Top
 Den stiger lys paa Himlen op.
 See hvor den høiere nu staaer,
 Dg glimrende sin Fakkell flaaer
 I Havet ned, og bader sødt
 Det klare Ansigt mildt og blødt
 I Søens kjøligfriske Bad,
 Mens Bølgen let sig stiller ad,
 Dg fanger Skjens hvide Seil
 Dg Maanens Billed med sit Speil.

* * * *

Ved Kystens Rand, som brat nedgaaer,
 Mens Havets blanke Bove flaaer
 Imod den op med sagte Skummen
 Til Klang af fjerne Bølgers Brummen,
 Zuleima og Alonso holdt;
 Og medens Luften vifted koldt,
 De skued fra det høie Land
 Ud paa det klart belyste Vand.

Alonso taler: Lyse Pragt!
 Du Nattens stille Himmelvagt,
 Hvis rige Straalers friske Glands
 Henover Havet som i Dands
 Paa Bølgens blanke Hoved gaaer,
 Dit klare Døie Lykke spaaer!
 Du vinker os til Fremtids Held,
 Og end et funklende Farvel
 Til Afsked du paa Landet gi'er,
 Før ind til Havet du os vier.

D see omkring Zuleima! Vend
 Dit Blik mod Osten stille hen,
 Hvor nu som Haabets lyse Bud
 De blanke Straaler vælde ud;
 Hvor Nattens Glands nu yndigt klæber
 I samme Rys ved Vandets Læber.

Med disse Ord han vender sig;
 Han seer Zuleima: Som et Liig
 Hun blegnet sad paa Hesten; Skræk
 Sig malte dybt i hendes Træk,
 Dg som forvirret Diet gik
 Imøde Don Alonsos Blik.
 Maria, Jesus! raaber han,
 Hvor er din Sjæl? — Paa Gravens Rand,
 Hun sukker, men som Livets Pant
 Sin Glands nu Rinden atter vandt,
 Dg i det samme Dieblik
 Sin Straale atter Diet fik,
 Dg lig en Strøm, der sagte flød,

Nu hendes Tale dæmpet lod:
 Vel maa jeg skjælv nu, thi viid,
 At fra min Ungdoms første Tid
 En hellig Amulet jeg bar,
 Og dybt i Stenen skaaret var
 Prophetens halve Maane, og
 Som Mand om den Koranens Sprog.
 Til Frelse her i hver en Nød,
 Til salig Trost i Liv og Død
 En Dervisch fordem mig den gav,
 Som vandt den ved Prophetens Grav.
 „Tag den — saa lod hans Læbes Død —
 Saalænge som paa den du troer,
 Paa dette Tegn, af Allah sat
 Til Stjerne for den mørke Nat;
 Paa dette Sprog, som hans Prophet
 Ved Thronens gyldne Fod har seet;
 Saalænge du den tro bevarer,
 Du hviler tryk for alle Farer,
 Som du vil møde og har havt.

Men for at gjemme Stenens Kraft,
 Saa bad hver Maaned stedse den
 I Maanens Straalehav igjen." —
 Og dette Bud, Alonso, jeg
 I mange Aar forsømte ei,
 Og stedse, selv i største Nød,
 Dens stærke Kraft mig Redning bød.
 Men nu — o hvor er Frelse meer?
 Paa Jorden aldrig jeg den seer!
 Ved Palmens Fod, i Ørknens Sand,
 Paa Klippens eller Dalens Rand
 Den ligger tabt — og jeg skal miste,
 O vel jeg føler det! det sidste,
 Det sidste Haab, som træste kan!

Da lyfte som et Bredens Lyn
 Frem bag Alonsos mørke Bryn,
 Og som forbittret Haanden før
 I Luften op: En Eed jeg svør,
 Og jeg skal holde den, at ei

Din Tro paa Færens tunge Vei
 Af denne Læbe krænktes skal —
 Men ei til Hjelp Propheten kald!
 Jeg har et bedre Naadens Pant,
 En lys en herlig Diamant,
 Som flutter i sin Straales Skin
 Vort store Haab og Frelsens ind.
 O see! — Og frem i Kjædens Baand
 Guds Moders Billed ta'er hans Haand —
 O see! For disse rene Træk
 Forsvinder hver en Færes Skræk.
 Virgo Maria! Søde Navn!
 Bær op til Himlen i din Favn,
 Til Thronen, til din Smertes Son,
 Alfonsos Hjertes bedste Bon!
 Vælt fra vort Hjerter Sorgens Bægt!
 Tag i din Naades Varetægt
 Zuleima, at naar Livets Bee
 Er eengang endt, hun frelst maa see

Din Søn i Herlighedens Glands,
Dig selv i Lys, saa reent som hans!

Saa løb hans Bøn. Hans Diekast

Nu atter ved Zuleima fast

Sig hæfter med et kjærligt Smil:

Ei meer i Sorgens Tanker hvil!

See hist, hvor Havets Bølger blaane,

Der hæver end sig Nattens Maane

Bag Skyens sølverhvide Krands.

Dg vend mod den dit Dies Glands!

Dg sug igjen af Lysets Blik

Dit Hjertes Haab, som nys forgik!

D kald igjen den kjække Kraft,

Som før din stærke Sjæl har havt

I Sorgens og i Farens Dage,

Fra Tvivl og Modløshed tilbage!

Dg flue Zuleima! — Fri og kjæk

Hun tvinger nu sit Hjertets Skræk,

Mens dybt bevæget disse Ord
 Hun sagte hviffter: Lys og stor
 End Maanen staaer bag Taagens Regn.
 Jeg seer endnu Prophetens Tegn.
 End blinke Allahs Stjerner — end
 Hans Sendebud, den friske Vind,
 Dmsvæver trostende min Kind.
 Ja paa hans Naade vil jeg tree!
 Hans klare Dje vaager jo;
 Han holder end min svage Aand
 Lig Fuglen i sin stærke Haand;
 Han ene veed, naar Azrael
 Skal vinke Sjælen til Farvel;
 Naar Asrafel den som en Ild
 Fra Jorden stille hæve vil,
 Og aabne Paradisets Havn.
 Han veier end mit Haab og Savn:
 Han er velsignet! — Blod hans Favn!
 Allah er Allah! Stort hans Navn!

Saa taler hun med smeltet Aand.
 Hun griber nu Alonsos Haand,
 Og trykker taus den til sit Bryst,
 Mens imod Himlen klart og lyst
 Hun hæver taarefuldt sit Blik —
 Og lig et Under brat forgik
 Nu Skyens Slør, og Maanen steg
 Med dobbelt Glædes mens Taagen veg.
 Saa svæver den i yndig Pragt
 Paa Mattens stjernesmykte Dragt,
 Et Himlens Lys, hvis stille Fred
 I alles Hjerter synker ned,
 Hvad Tro end Hjertet hænger ved.
 See hvor den med sit milde Skin
 Belyser nu Zuleimas Kind,
 Der uden Rødme, fin og reen
 Lig Bjergets hvide Marmorsteen,
 Endnu af Taaren bærer Spor.
 See hvor den fanger hvert et Dreb,

Der i det dunkle Die boer,
 Dg tolker Hjertets dybe Drift
 Med Lysets gyldne Himmelskrift.
 — See hvor den taaget nu igjen
 Paa Matten stille svæver hen.

Anden Sang.

ДНЕВНИКЪ

Et Døgn er svundet let og brat.

Naany igjen den dunkle Nat,

Hvorunder Dagens Farve døer,

Bedækker Himlen med sit Slør.

Naany er Alting slumret ind,

Kun ei den kjole Nordenvind,

Som gjennem Skyers spredte Krands

Tidt lokker Himmelsfets Glænde

I sølverhvide Straaler frem.

Klart fluer Diet nu ved dem

Foroven Nattens tynde Slør,

Forneiden Menneskenes Hjem,

Den stille, slyggefulde Jord.

Tæt ved Cypresseskoven hist
 Et Tempel ligger mørkt og trist,
 Som Maanens Lys nu falder paa.
 De mosbedækte Soiler staae,
 Halv smuldred hen i Støv og Gruus,
 Som Støtter for det gamle Huus,
 Hvis Marmortag er styrtet ned,
 Hvis Rest af fordums Herlighed
 Er kun den soilesmykte Muur.
 Midt i den frodige Natur
 Det staaer et Aldtids Monument,
 Halv slettet ud og ubekjendt. —
 See kun, hvor Straalen underlig
 I Templets Indre taber sig,
 Og spreder Skyggers dunkle Hær,
 Som svæve taagelette der.
 Som stige frem, som atter svinde
 Ved Lyset, lig et gammelt Minde,
 Der kommer Livets Farve nær.

Men nær ved Templets brudte Fod
 Det store Hav sig høre lod,
 Hvis mørke Bølgers dumpe Slag
 Klang som det fjerne Tordenbrag;
 Hvis Bøer over Steen og Sand
 Gik let og skummende paa Land,
 Hvor, vuggede til Hvile, snart
 De tabte trætte deres Fart,
 Og mildt i Slummer rulled hen,
 Til Havet vakte dem igjen.
 Og tæt ved Kysten, hvor en Bro
 Af Steen sig hæved: To og To,
 Saa en befæstet Vej de gav
 Fra Landet til det dybe Hav,
 Laae, gængende paa Bølgens Speil,
 En lille Baad med røde Seil,
 Af sine Folk forladt og tom.
 Den hørte til Galeien, som
 I Horizontens fjerne Blaa
 Paa Dybet høit for Anker laae.

Dog see! Fra Templets Marmorblok
 Nu trænger frem Corsarers Flok,
 Og let sig Skaren skiller ad,
 Og stiller sig i ordnet Råd
 Paa Kystens hvide Glade op.
 Der staaer den, en bevæbnet Trop,
 Et Søn, som bringer Hjertet Skræk;
 Thi Bildhed stod i Alles Træk,
 Og ud fra Diets mørke Bryn
 Skød Blikket som det vrede Lyn,
 Og fast paa Dolken Alles Haand
 Laae, som paa Drenens Fod et Baand.
 Et Vink — og Baandet briste vil!
 Et Ord — og ud med Bredens Ild
 Den flyve skal, og styrte brat
 Sit Bytte ned i Dødens Nat!
 Men nu i Tausshed Skaren staaer,
 Og i Forventning Diet gaaer
 Til deres stolte Høvding, som
 Med tvende Tyrker mod dem kom.

Den ene Tyk sig vender om —

Ha det er Selim! — Ali var

Den Anden, som nu Drdet ta'er.

Gorsfarer! her af Guldet tung

Til lige Deling denne Pung,

Naar imod Vefens Fiender I

Kjækt under Kampen ftaae os bi.

Men hvis I fvigte Loftets Drd,

Som Eders Hovding mig tilfvoer,

Da komme vil til Havets Rand

En Hær, i Tal fom Drknens Sand,

Og Ibrahims det vrede Sværb

Saa brat fom Lynet er Ier nær.

Da gaaer i Brand Ier Bolig op

I Dalen og paa Fjeldets Top;

Da splittes snart paa Havet ad

Hvert Skib, hver Baad, fom I befad;

Da drikker Sandet snart Iert Blod,

Mens bort med lænket Haand og Fod

Til Drknen Eders Børn og Qvinder
 Skal følge seierrige Giender. —
 Dog fast, jeg veed det, er Jer Tro;
 Thi hør mig: Snart sig nærme Do
 Af Beyens Slaver, som, forfulgt
 Af os til Tarez, I har dulgt;
 Og som, før os I traf, I svoer,
 Forblindede af Guld og Ord,
 At føre over Havet bort.
 Men Allah raader — brat og kort
 Skal deres Fryd sig ende. Nei!
 Forgjæves Dsman kalder ei
 Med blodigt Raab fra Drknen du
 Din Broders Haand til Hævnen nu!

Biana — saa Corsaren hed —
 Sin Stemme hæver stolt og vred:
 Nei, Ali! Ved Propheten, nei!
 De Iwendes Død jeg svoer dig ei;
 Og Død skal Ingen af dem naae,

Skjøndt Beyens Willie lydes maa.

Men medens Selim fanger her

Zuleima naar hun træder nær,

Skal, bunden hvis han værger sig,

Den anden Slave følge dig

I Baaden til Galeien ud.

Der Ibrahims, vor Herskers, Bud,

Som mig fra Drknen sendes til,

I Rolighed jeg vente vil.

Saa taler han med harmfuld Hu,

Mens sine Gælf han deler nu,

Der har hans Dredre tause hørt.

Den ene Flok, af Selim ført,

Bag Templets Buer træder ind,

Mens Ali med forbitret Sind,

Dg pensende paa Hævnens Daad,

Den anden til den lette Baad

Fra Kysten hurtig fører ned.

Ved Roret vælger han sig Sted.

Men over Loftet strakte hen
 Sig hvulste nu Vianas Mænd,
 Og gyngede af Bølgens Arm
 Laae uden mindste Støi og Larm
 De taase og forventningsfulde
 Om hvad dem Natten bringe skulde.

Ei langt fra Kysten Diet saae
 Paa lette Bakker i den blaa
 Og stille Laage, Lare, som
 Nu Nattens Dække søved om,
 Saa halvt kun frem dets Mure kom.
 Og rundtom Byen, lig en Krands,
 Laae smykkede med Floras Glands,
 (Der blegned let i Maanens Skjær)
 Med Myrther og Drangetræer
 De stille Havets lange Hær.
 Hvor disse, hen mod Havets Kant,
 For Blikket som i Laage vandt,

Steg frem Cypressens tætte Lund,
 Der bredte mørk i Nattens Stund
 Sig lang og dunkel lig en Flod
 Mod Templets knuste Marmorfod,
 Og først ved Søilen den sig endte,
 Hvis Glands i Natten dobbelt blendte.

Mens nu i Tarez over Alt
 Med stille Ande Søvnens faldt,
 Zuleima, ved Alonso vakt,
 Har iført sig sin lette Dragt;
 Og snart er Stadens Muur forladt,
 Og dækked' af den stille Nat,
 Hvis Slør paa Alles Dine laae,
 Igjennem Haverne de gaae. —
 See, hvor de hurtig vandre hist,
 Hvor sødt fra Myrthens dunkle Kvist,
 Hvor fra den gyngende Jasmin
 Sig Duften hæver let og fiin.
 Et sneehvidt Slør fra Haaret ned

Zuleima over Skuldren gled,
 Dg skjulte Panden halvt, hvis Saar
 Bedækkes af de mørke Haar.
 Til Brystets Hvælving fast er trykt
 En Best, med gyldne Blomster smykt.
 Let over den hun Pelsen bar,
 Der lange, aabne Ermer har,
 Dg perlehvide ud af dem
 De fine Hænder titted frem. —
 Ved Siden Don Alonso gaaer,
 Til Knæet ned hans Raftan naaer,
 Dg i sit Bæltets gyldne Rand
 Dolk og Pistolet bærer han.
 En Juppe over Skuldren hang,
 Som ved hans lette Trin og Gang
 Af Luften hævet slagred hen;
 Som naar han strandsed sank igjen.

Nu sagde begge deres Skridt,
 Dg Don Alfonsos Nie frit

Og modigt svæver rundt omkring.
 Nu, heftende paa Maanens Ring
 Sit Blik, han taler: Friske Duft,
 Der bæres af den rene Luft!
 Du stiger let fra Havens Træer,
 Fra hver en Plante fjern og nær
 Imøde Haabets Resensfjær!
 Thi høit som Maanen staaer mit Haab,
 Der kalder med sit stærke Raab
 Til Havets fjerne Bolger ud.
 Glad følger jeg det søde Bud,
 Jeg iler snart paa Bolgens Rand
 Hjem til mit skønne Fædreland;
 Betaler snart den sidste Gjæld
 Til dette Land med mit Farvel! —
 Zuleima! o sænk ei dit Blik!
 Ei med din Talisman forgif
 Vor Lykke; nei! thi Frelsen nær
 Os vinker alt bag Skovens Træer.

Ja bag Cypressen vinker den,
 (Saa svarer sagte hun igjen)
 Det mørke Træ, hvis dunkle Blad
 Ved Dodens Nande skilles ad,
 Det lokker fra sin stille Krone
 Nu ogsaa mig med Haabets Tone.
 Thi viid, da Lyset flygtet var
 I denne Nat, mig Drommen bar
 Paa sine stærke Vinger frem,
 Og jeg var atter i mit Hjem.
 Ved Flodens perleklare Rand,
 Hvor ud den gaaer i Havets Band,
 Hvis blanke Bølge tidt mig bar
 Naar Solens Straale sunken var,
 Der laae jeg, klædt i Liliens Pragt;
 Thi hvid som Sneen var min Dragt.
 Og Alt var stille — Aft'nens Vind
 Kun rørte sagtelig min Kind,
 Mens over Engen hen den gik.
 Da Klang en sørgelig Musik,

Og Par ved Par, og Haand i Haand
 Seg skued med bevæget Aand
 De fordums Legesøstre drage
 Hen imod mig med stille Klage,
 Med Sorgens Stør om Haarets Lof.
 Nu standsede den hele Flok,
 Og høied' over mig et Skrin
 De aabned — Roser med Jasmin,
 Med hvide Lilier Myrthens Blad
 De hentede ud, og skilte ad
 De friske Blade; strøede saa
 Henover mig, som stille laae
 Foruden Livets mindste Tegn,
 Den fine, lette Blomsterregn.
 Og En af dem — det Aldah var,
 Som fordum høit jeg elsket har —
 Stak mig i Haanden en Bouquet,
 Af friske Taarers Dugg begrædt.
 Hvad gjør du Elskte? hvisked jeg.
 Hvi stærder du til Jorden mig?

Hoi strøer de unge Blomster du
 Hen over mig med Taarer nu? —
 Da sagte hendes Stemme lød,
 Mens let hun sukked: Du er død!
 Dit milde Die aldrig meer
 Med Kjærlighed paa Udah seer;
 Din Aand til dette Hjertes Qual
 Fløi nylig som en Natttergal
 Til Lundens dunkle Krone hen
 Og vender aldrig meer igjen.
 Saa talte hun — da lød en Klang
 I Luften — Nattergalens Sang
 Høit toned fra den nære Skov
 Til Gravens og til Dødens Lov,
 Og gjennem Fuglens Klagerøst
 Jeg kjendte til min Sorg og Trøst
 Min egen Stemme — da forbi
 Var Drømmens dunkle Phantasie.

Hun taug — men fast stod hendes Fod,

Thi klart sig just tilsynes lod,

Først nu af hendes Die seet,

Det høie smekke Minaret.

Hist paa den frie, aabne Plet

Sig Taarnets Soile hæved let,

Fra hvilken Stemmen kalder skjon

De Troende til stille Bon:

Zuleima sænker let sit Knæ,

Dg halv i Ly af Buskens Læ

Hun trende Gange hen mod Øst

Til Jorden bøier dybt sit Bryst.

Saa ta'er sin Rosenkrands hun frem,

Hvis Perler, naar hun tæller dem,

Hun sagte rører med sin Mund,

Mens Bonnen hæver Hjertets Grund.

Alonso taus bag hende staaer,

Ved Synet stærkt hans Hjerte flaaer,

Dg, tændt af Iver, Bredens Glød

Som Purpur farver Kinden rød.
 See Diet straalers mørkt af Harm,
 See mod den Bedende hans Arm
 Bevæges; af Zuleimas Haand
 Han Perlesnorens gyldne Baand
 Med Styrke rev, mens hendes Blif
 Forfærdet ham imøde gif.
 Nu høit mod Maanens stille Glands
 Han slynger op den lette Krands,
 Der i en Bue lys og blank
 Mod Himlen steg, og derpaa sank
 Bag Havens fjerne Skygger ned.
 Og nu hans Stemme klinger vred:
 Bort med din falske Rosenkrands!
 Her er den ægte! Den, hvis Glands
 Fra Jord og Himmel straalers skøn.
 Her Verdens Sol, Marias Søn,
 Som Lys i Mørket kaster ned,
 Fra Korset af, sin Kjærlighed
 Til Jordens kummerfulde Hjem!

Ved disse Ord han trækker frem
 Sit Paternoster, hvori hang
 Et Crucifix, der, gyldent, klang.
 Det strækker i Begeistring han
 Nu høit mod Nattens lyse Rand,
 Mens, Flamme lig, hans Diekast
 Ved Korsets Straaler hænge fast. —
 Zuleima, mens hun knæler end,
 Med Diet løfter mildt sit Sind
 Imod Alfonsos Læbe, som,
 Mens Ordet heftigt fra den kom,
 Snart klang som Ben og snart som Dom:

Zuleima! jeg har holdt min Ted,
 Thi skjøndt af Sorgen dybt jeg led,
 Berørte dog min Læbe ei
 Din falske Tro paa Farens Bei.
 Men nu er Faren endt, og snart
 Vi vugges af den lette Fart
 Paa Bølgerne til Hjemmets Kyst;

Thi lad mig vælte fra mit Bryst
 Den Tanke, som min Piinsel var,
 Den Byrde, som det længe bar,
 Den Smerte, som det næret har!
 Sværg her — ved Crucifixet her!
 At du, saavist som du har kjær
 Din Sjæl og dette Hjertes No,
 At du Prophetens falske Tro,
 Mens dette Kors du sværger til,
 Paa Spaniens Strand forlade vil.
 Sværg til Marias lyse Son!
 Sværg til Madonna selv, hvis Bøn
 Dit vantro Hjerte luttre skal!
 Sværg til de rene Perlers Tal,
 Som smykke denne Rosenkrands!
 Sværg til hver Helgens lyse Glands!
 Hvis Bønner, ved din Lov og Priis,
 Dig eengang aabne Paradiis.

Saa taler han — som Lyn hans Blik

Med mod Zuleima heftig gif,

Der, nu af Sorgens Byrde trykt,

Sin Læbe aabnede med Frygt.

Dog mens hun taler, meer og meer

Fra hendes Die Modet seer

I straalefulde Flammer frem;

Og Læbens Død, der fulgte dem,

Der først, lig Sukket, sagte lød,

Snart rivende og mægtig brød

Som Stormen frem: Alonzo nei!

Nei, denne Eed jeg sværger ei!

Om end jeg turde, vilde dog

Mig Tungen nægte her sit Sprog,

Thi reent af Allahs Kraft forladt,

Der skulde døe og visne brat.

Ja, skjøndt med salig Lyst mig selv

Med hvert et Haab i denne Sjæl

Teg offred for dit Hjertes No —

O, meer end Alt er Hjertets Tro!

Stor Adam er, den første Mand,
 Stor Moses — Jesus stor som han;
 Den Største dog jeg hænger ved,
 Ved Guds Apostel, Mahomed!
 Han, Troens Lys! hvis stærke Bøn
 Er Skjold og Sværd for Jordens Søn;
 Hvis Navn paa Allahs Throne staaer,
 Hvis Kraft til Jord og Himmel naaer,
 Hvis Aand i Luften farer hen,
 De fire Engles store Ben!
 Han, som til alle Himle gik,
 Og skued alle Aanders Blik;
 Han, som har Lysets Vinger seet,
 Den høie, hellige Prophet!
 Han, som har Livets Stemme hørt,
 Da frem for Thronen han blev ført —
 Hvem Allahs Haand har selv berørt,
 Da han i Matten, klar og hoi,
 Til Himlen paa Al Borak fløi. —

Lie med den falske Hednings Død,
 Alonso raaber — her paa Jord
 Og hist i Himlen, Lysets Havn,
 Forbandet er hans frække Navn!
 Stands med din Læbes vantro Røst,
 Som vækker Bredden i mit Bryst,
 Som har tillive Smerten kaldt,
 Der la'er mig glemme dig og Alt.
 Ja, skøndt, som intet Andet var,
 Du er mit Hjerte dyrebare,
 Saa paa min Kjærlighed ei meer
 Som paa det Første nu jeg seer.
 Din Frelse fra den største Nød,
 Lys for din Sjæl i Liv og Død,
 For dig paa Jorden Haab og Fred,
 For dig i Himlen Salighed
 Min Tanke nu kun hænger ved!
 Thi sværg — o hør mit Hjertes Bøn!
 Sværg til Marias høie Søn,
 Til ham, hvis underfulde Død

Er Hjertets Hvile her paa Jord;
 Til ham, hvis Throne hiset staaer,
 Hvis Blik som Lynet herligt gaaer
 Fra Vesten til det sjerne Øst;
 Til ham, som bærer alles Brøst;
 Til ham hvis Haand har ene Magt
 At sønderbryde Mørkets Pagt,
 Som har sin Sjæl i Lænker lagt!
 Sværg, sværg til Korset, hvorfra Død
 Igjennem Livets Døe brød!
 Vei for den Hellige din Fod!
 Knæl for det dyrebare Blod,
 Der purpurrodt som Naadens Pant
 Fra denne rene Pande randt! —
 Du tier? — Sværg — sværg at du troer! —
 Du vil ei? — Nu, saa hør mit Ord:
 Saa høit jeg elsker dig, at ei
 Paa de Fortabtes mærke Vei
 Jeg mere dig kan vandre see,
 Om end det Værste maatte flæe —

Sværg eller døe! — Ved disse Ord
 Til Bæltet han med Haanden foer,
 Og drog Pistolen frem og holdt
 Dens Løb, hvor Døden ruged foldt,
 Imod Zuleimas Pande ned.
 Saa stod han — brændende og heed
 Hans Pande gløded; purpurød
 Frem paa hans Kinder Farven brød,
 Og vilde hans Dies mørke Glød
 (Et Hjem for alle Aandens Flammer)
 Zuleima med sin Straale rammer.

Hun — fæstende sit Blik imod
 Hans Dø — knælte ved hans Fod
 Med Haanden hævet som et Skjold.
 Og, lig en Marmorstøtte fald
 Og hvid, hun rørte ei sig meer,
 Mens halv bevidstløs op hun seer.
 — Nu hørte atter hun hans Ord:
 Sværg, at paa dette Kors du troer!

Da frem med Tanken Livet brød,
 Da hæves Hjertet i sin Nød,
 Da vækkes Sjælen af sit Blund,
 Da aabnes let den blege Mund —
 Og hør! o sagte hvisker hun:
 Ei meer som Gabriel dit Blik
 Af Mildhed straalér — nei, det fik
 Den dunkle Glands lig Azrael,
 Der kalder Sjælen til Jarvel,
 Og mørk som Eblis nu du seer
 Paa mig, hvem ei du elsker meer.
 Men jeg — jeg elsker dig! — Ja giv
 Mig Døden! Tag kun du mit Liv!
 Død bringer ingen Skræk min Aand
 Naar brat den kommer fra din Haand.
 Nu lukker jeg mit Øie til,
 Og før det atter aabnes vil,
 Har Nattens mørke Land jeg seet —
 Kun dette Suk — saa er det fæet.

Kun denne Bøn — nu har jeg be'et.

En Allah er, een hans Prophet!

Bed disse Ord sit Dje fast

Zuleima flutted til i Hast,

Dg uden mindste Tegn paa Liv

Hun laae som Støtten kold og stiv,

Mens let de korsvris lagte Arme

Bedækked Hjertets sidste Varme. —

Endnu Alonso stille stod,

Endnu han Baabnet synke lod

Imod Zuleimas Pande ned;

Da — heftig han tilbage færed,

Dg mens forvirret rundt han saae,

Som om en Røst han hørte paa,

Han slynged høit mod Nattens Sol

Langt bort i Luften sin Pistol.

Saa stod han taus — endnu hans Blik

Som gjennem Taage dunkelt gik —

Da sank med eet hans Hoved ned,

Og Haandens Glade sagte gled
 Let paa Zuleimas Pande hen.
 Hun skjælvend — da han mildt igjen
 Berørte hendes Dies Bryn,
 Og atter vakte hendes Syn,
 Og atter løstes hendes Barm,
 Og mens Alonsos stærke Arm
 Fra Jorden hæver hendes Bryst,
 Hun mildt med Blikkets tause Røst
 Besvarer alle Læbens Ord;
 Dog pludselig til Hjertet foer
 Hun med sin Haand, der knuger om
 Det unge Bryst — og lig en Strøm,
 Der vælder frem af Fjeldets Skjød,
 En Taareflod af Diet brød.
 Den strømmed ud og styrted frem
 Med slig en Kraft fra Taarens Hjem,
 Med slig en Magt, saa fuld og blød,
 Som om i Taarer bort hun flød.
 Stærkt skjælvend hun i Hjertets Nød,

Halv opløst hang hun i hans Arm,
 Mens hendes Pande, bleg og varm,
 Sig støtter sagte til hans Barm;
 Mens lig den trøstefulde Sang
 Alonsos omme Læbe klang;
 Mens Diets kummerfulde Blik,
 Naar op hun saae, hun stille fik.
 Saa stod de fængslede' — var der Lyst,
 I var der Sorg i deres Bryst?
 Var det vel Uro eller Fred,
 Som begges Sjæl nu hænger ved?
 Var der et Pant paa Evighed
 I dette flygtige Moment,
 Som fødes nu — som nu er endt?
 — De følte, ak, som et Farvel
 Til Jordens Glæde, Livets Held,
 Og dog en Lyst, ei forhen kjendt,
 Sit Lys i begges Sjæl har tændt.
 Thi Trofskab Alt som Tro formaaer,
 Og hvad kun Hjertet ret forstaaer,

Det ubevidst nu begge veed,
 At meer end Tro er Kjærlighed.

* * *

Cypressens Lund, som for dem laae,
 Nu paa den stille Gang de naae,
 Og i de dunkle Skygger ind
 De vandre let med sagte Trin.
 Ved Mindet hænger begges Sind,
 Og begge taug — og intet Død
 Forkynder hvad i Hjertet boer;
 Kun Vindens Pust, naar hen det foer
 I Suk, der over Skoven lod,
 Den lange Taushed stundom brød. —
 Saa gik de tankesulde frem,
 Men nu sig aabner brat for dem
 I Skovens Rand en stille Plet,
 Hvorover Taagen spandt sit Net
 I Himmelfæts klare Glands;
 Og frem af Lundens mørke Krands

Paa samme Tid en Tone, blød,
Fra Nattergalens Stemme lød.

Dg begge standsed — begge stille
Nu lyttede til Fuglens Trille,
Til Stemmens omme Floiteklang,
Der i den milde Nat besang
Med Toner's tryllefulde Død
Den indre Smerte, af som boer
Ei blot i Menneffenes Bryst,
Ei blot i Fuglens Klagerøst,
Ei blot i Dyrets Skrig, men tidt
Igjennem Lusten stormer frit
I Vindens Hyl — og hvis Natur
Er Livet selv, der stedse mindes
Sit frie Udspring, mens det bindes
Til dødelige Formers Muur. —

Dg Fuglens Stemme klang ei meer.
Alonso paa Zuleima seer,

Og hvisker let: Paa Tonens Strøm,
 Zuleima, mødte mig din Drøm;
 Din Stemme var det ei, og dog
 Din Læbe har det samme Sprog,
 Den samme Lyst, den samme Dval,
 Som hist den dunkle Nattergal.
 Men du er taus — O Duebryst!
 Siig, at du glemme kan — at du
 Altså elske kan endnu! —
 O tie ei meer! O Fløiterøst!
 Luk op din Læbe til min Trøst!

Zuleima sukker: denne Sang,
 Som nu fra Lundens Blade klang,
 Den samme har i Nat jeg hørt,
 Da jeg til Hjemmet hen blev ført.
 Det var den samme Melodie,
 Som Fuglens Stemme smelted i,
 Som end i Drommen til mig naaer.
 Men skjøndt mit Dje ei formaaer

At trænge gennem Fremtids Slør,
 Saa veed jeg dog, at hvis jeg døer
 Hør dig, vil som en Fugl min Aand
 Med Vingen sprænge Dødens Baand.
 Om dig den svæve vil, og see
 Med Fryd din Lyft, med Sorg din Bee.
 Den, løst fra Lænken, stærk og fri
 I Dødens Stund vil staae dig bi;
 Den dig paa Jord forlader ei,
 Men følger paa den sidste Bei
 Din Sjæl, naar Livets Blik er luft,
 Og Matten vinker dig til Flugt.
 Her er min Haand! det stærke Pant,
 Som ved din Kjærlighed du vandt;
 Og fordreb Skjæbnen denne Haand
 Som Trofskabstegnet af min Aand,
 Jeg gav den gjerne — Skil den fra
 Min Arm! Hør om jeg klager da,
 See om mig træffer Smertens Pål,
 See om paa Læben døer mit Smil,

Maar for din Lykke og dit Held
 Seg siger denne Haand Farvel. —

Den rakte Haand Alonso ta'er.
 Det omme Tryk er alt hans Svær,
 Mens nu af Skovens dunkle Lund
 De traadte frem ved Templets Grund.
 — See, det er Nattens sidste Stund.
 Paa Himlens Skraaning Maanen hang,
 Fra Søens Bølger Larmen klang,
 Mens frem fra Havet Binden gaaer
 Og løfter let Zuleimas Haar.
 Dunt mod Alonso høiet staaer
 Hun taus paa Kysten, medens han
 Nu Baadens Mandskab raaber an:
 Halloh! — Halloh! fra Baaden op
 Nu lyder hen ad Bølgens Top,
 Og flyver gjennem Luften hen.
 Halloh! fra Skoven høit igjen
 Som Gjenlyd klang. — Alonso seer

Diana hist, hvem høit han be'er
 At lægge Baadens Side til,
 Da nu han den bestige vil.
 Saa over Broens hvide Steen,
 Fulgt af Zuleima, ud han treen,
 Dg begge fra den steile Rand
 Beskue nu det dybe Vand,
 Hvor Baaden, dækket af sit Skjul,
 Sig sagte gynged lig en Sugl, —

Paa Baadens Reling let sin Fod
 Alonso sætter, mens imod
 Zuleima hist paa Stenens Top
 Sin Arm til Hjelp han strækker op.
 Hun løfter alt fra Stenens Grund
 Sin Fod — et Skridt kun mangler hun,
 For som en Byrde let og varm
 At fanges af Alonsos Arm —
 Da — bort fra Broen Baaden gled.
 Hun seer Alonso styrte ned

Paa Tøften, mens i Kamp han stred
 Fortvivlet med Corsarer, som
 Fra hver en Kant imod ham kom.
 Hør, hør hans Raab! hans vilde Skrig,
 Mens nu hans Dø vender sig
 Imod Zuleima, medens fast
 Han surres til den stærke Mast;
 Mens Baaden alt med heiste Seil
 Nu knuser Bølgetoppens Speil.
 Der seiler den — Zuleima staaer
 Forladt paa Stenen — hendes Haar
 I Binden flyver; hendes Arm
 Mod Baaden strækkes som i Harm;
 Lig Stormen flyver hendes Barm,
 Mens Læbens jammerfulde Skrig
 Med Lustens Toner blande sig.
 Da vender Blikket halvt hun om —
 Og see, af Templet ud der kom
 En væbnet Flok af Selim ført,
 Som fra sit Skjul har Alting hert.

Hen imod Broen skrider den,
 Og alt er nær de vilde Mænd —
 Da — skue Zuleima! Pels og Elor
 Og Vest paa Stenen rundt hun strøer;
 Seer med et Smil nu stolt omkring —
 Nu hæver hun sin Fod til Spring —
 Nu begge Arme — lukker til
 Nu Diet, som ei skue vil
 Den vaade Grav for Dødens Brud,
 Der styrter nu i Havet ud. —

Et Dieblis Alt stille var —
 Dog nu hun Dybet skuet har.
 Nu op enølge hende bar,
 Der skjælvende sig hvilede tryk
 Paa Bølgenes skumbedækte Ryg —
 See, Læben kysser Perles Hjem,
 See, Armen roer med Lethed frem,
 See hendes Blik — hun fæster dem
 Paa Baaden nu, der krydse maa,

Før til Galeien den kan naae.
 Mod Vinden gjør den korte Slag —
 Nu alt den vender — nu den bag
 Zuleima er, der knuses kan
 Af Kjødens jernbeslagne Rand,
 Hvis ei hun Stavnen hurtig skjer —
 Dog nei! Forbi alt Baaden fly'er,
 Men hurtig som et Lyn hun greb
 I Jøllens Flugt det tynde Reb,
 Der ned fra Rorets smalle Stang
 I Havets lette Bølge hang.
 Fast holder hun — den anden Haand
 Hun som det trygge Jersens Baand
 Om Baadens høie Reling slaaer.
 — Skue hendes Dø nu, der gaaer
 I Fægt til Ali, modens Skræk
 Forstened reent de skjønne Træk,
 Mens hendes blanke, sorte Lof,
 Som Matten om en Marmorblok,
 Omkring de hvide Kinder falder.

Hør hendes Røst, til Livet kaldt
 Af Dybets Grav, for hvad hun led
 Om Naade og Barmhertighed
 Nu ydmyg trygler, medens Graad
 Nu farver Blikkets Stjerne vaad,
 Der skjælvende ved Ali hang.

Dog Alis vrede Læbe klang:
 Bort med din Haand! Til Dybet gaae,
 At Ismans Sjæl sin Hævn kan faae!
 Ved disse Ord sit korte Sværd,
 Som just paa Tøften laae ham nær,
 Han griber, og afhugger brat
 Zuleimas Haand, der nu forladt
 Af Armens Kraft i Havet ned,
 Af, under Sammerraabet, gled.
 Selv sank tilbage hun — en Flod,
 Der strømmede med dunkelt Blod,
 Der fulgte hende purpurrod,
 Ustandset frem af Armen brød. —

Dog dette Hug blev Alis Død;
 Thi da fra Masten Sværdets Daad
 Alonso saae, lig skjærest Traad
 Han sønderrev det Baand, som fast
 Ham knytted til den stærke Mast.
 Fortvivlelsen ei Grændser veed:
 Som Stormen styrter Alt han ned,
 Som Lynet flammende og vred
 Han Sværdet rev af Tyrkens Haand —
 Et Skrig — og op fløi Alis And,
 Mens ned i Bølgen, lys og blank,
 Hans turbanflædte Hoved sank.
 Saa styrtede Alonso ud,
 At dele Graven med sin Brud,
 Til hvem han naaede, just som Død
 Frem af det klare Die brød;
 Just da forgjæves meer hun stred,
 Just da i Bølgen hun sank ned. —

Og fulgt af Havets vilde Larm
 Han roede med sin høire Arm;
 Han slynged bøiet som et Siv
 Den venstre om Zuleimas Liv,
 Og over Bølgens hvide Top
 Han holdt det trætte Hoved op.
 Hun hvilede den fagre Kind,
 Saa bleg som Vintermaanens Skin,
 Imod hans Skulder taus og⁷ om,
 Mens Haarets lange vaade Strøm
 Hen over Havet dunkel randt,
 Lig Sorgens svævende Bevandt;
 Mens frem af Armen Blodet flød
 Og farved Vandets Glade rød;
 Mens hendes Bryst blev mere koldt,
 Da fast og fastere han holdt.
 Halvt hendes Die lukket var,
 Og Læberne gav intet Svar,
 Naar Don Alonsos milde Røst
 I sagte Toner sendte Trøst —

Ei Trøst! Kun Suk og disse Død:
Endnu et Blik paa denne Jord!

Endnu er Livets Lys ei slukt,
Endnu er ei hans Dødt,
Endnu begraver Havet ei
De Trætte paa den vaade Wei.
Endnu ei Bølgen slugte dem,
Endnu med Armen roer han frem
Med Dødens Smerter i sit Bryst
Imod den fjerne, dunkle Ryst —
Da hæver bagved begge sig
Enølge, Taarnets Høide lig,
Mens lig den dybe Dødningsang
En Brusen over Havet klang.
Dg Bølgebjerget frem sig ruller;
Det naaer alt til Zuleimas Skulder,
Dg som en Grav for tvende Liig
Det dybe Svælg nu aabner sig —
Da høres endnu et sagte Skrig,

Da over Vandet man end dem seer
 Men da tilbage Bølgen synker,
 Da Havet glatter de store Rynker,
 Og Fladen med Skummets Støv besneer:
 De saaes ei meer — de var ei meer.

*

*

*

De var ei meer — men over Havet gif
 En stille Klang, lig Strengenes Musik,
 Naar Luftens Vinge Volscharpen rører;
 Det er, som Vinden gjennem Matten fører
 De sidste Toner af de Dødes Land,
 Mens ind til Kysten drev Zuleimas Haand.
 Hvor Land og Hav paa Sandets Bred sig møder,
 Den træet sig hviler — af, endnu den bløder,
 Endnu af Lilien springe Roser ud.
 Et Elskovspant fra Dødens unge Brud,
 Hvis fagre Blik paa Havets Bund sig lukked,
 Af Landet baaret, og af Bølgen vugget,

Den gynes sagselig paa Sandets Grund.
 Saa taler høit den med sin stumme Mund:
 En større Kjærlighed ei Jorden kjender,
 End den, at gi'e sit Liv for sine Venner.
 En større Tro i Verden aldrig var,
 End den Zuleima i sit Hjerte bar.
 — See hvor den hævet nu paa Strømmen driver,
 Lig Mindet, der naar Glæden døer forbliver,
 Og svulmende af Hjertet gynes let.
 See hvor af alle Bølgerne begrædt
 Den kastes nu paa Landet op, og dugger
 Med Blodet Jorden, mens den halv sig lukker. —

Hos undertegnede Forlægger faaes følgende Skrifter
af samme Forfatter:

Kjærlighed ved Hoffet, Skuespil i fem Akter.

Danserinden, et Digt i tre Sange. Anden Udgave.

Amor og Psyche, et lyrisk Drama. Anden Udgave.

C. A. Reitzel.

Store Kjøbmagergade Nr. 6.

